

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Myrkvidr s.r.o.**, se sídlem Lažanská 1442/6, Praha-Řeporyje, IČ: 017 00 863, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023, č.j. MZP/2023/212/889, sp.zn. ZN/MZP/2023/510/108,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023, č.j. MZP/2023/212/889, sp.zn. ZN/MZP/2023/510/108 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorátu České Budějovice ze dne 18. 5. 2023, č.j. ČIŽP/42/2023/2594 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), pokuta ve výši 12.000 Kč za přestupek podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil svým jednáním při hospodaření na lesním pozemku parc.č. X, k.ú. C., na němž se dle lesních hospodářských osnov Tábor, LHC č. 211801, platných v době spáchání přestupku (konkrétně od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021), nacházel lesní porost 2Db9, když v předmětném lesním porostu žalobce v jarních měsících roku 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

neprovedl včasnou a účinnou asanaci u nejméně 38 smrků o objemu cca 48 m³, napadených kalamitním škůdcem lýkožroutem smrkovým (*Ips typographus*), čímž v těchto stromech umožnil dokončení vývoje nové generace lýkožrouta smrkového a jejich opuštění dospělými brouky, kteří se dále rozšířili do okolních lesních porostů. V důsledku toho došlo a dále dojde k ohrožení dalších stromů kůrovci, k jejich kácení a vzniku nových holin, či k prořezávání lesních porostů a snižování jejich zakmenění. Tímto stavem budou předmětné lesní porosty otevřeny negativnímu působení bořivých větrů a snížena jejich odolnost vůči škodlivým abiotickým činitelům jako jsou vítr, mokřý sníh, příp. námraza, teplotní a srážkové extrémy.

- [2] Žalobce na úvod žaloby připomněl, že ČIŽP i žalovaný rozhodovali v této věci opakovaně, jelikož jejich předchozí rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2022, č.j. 17A 1/2021-40. Hlavním důvodem pro zrušení rozhodnutí byla skutečnost, že správní orgán nevyslechl svědky navrhované žalobcem (bod 36. rozsudku), a tedy se nevypořádal s žalobcem tvrzenou intenzitou jeho úsilí, ve kterém spatřoval existenci liberačních důvodů (bod 37. rozsudku).
- [3] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgán v navazujícím řízení žádné svědky opakovaně navrhované žalobcem nevyslechl. Dle žalobce tak nerespektoval předchozí rozsudek Městského soudu v Praze. Žalobce zdůraznil, že provedení výslechu svědků je pro řízení klíčové, neboť s ohledem na zásadu bezprostřednosti nelze žalobcem tvrzené skutečnosti prokazovat nepřímými nebo odvozenými důkazy (výpisy telefonních hovorů apod.). Dle žalobce nelze bez provedení svědeckých výpovědí dostatečně zjistit skutkový stav, a tedy ani rozhodnout. K otázce identifikace svědků žalobce uvedl, že nikoliv jeho vinou již uplynuly 4 roky od okamžiku, kdy svědky navrhl, a je tedy možné, že některé osoby již nepodnikají v lesnictví nebo v mezidobí změnilly své sídlo či formu podnikání. Tvrzení správního orgánu, že tento ztotožnil pouze 5 z celkem 8 osob působících v Jihočeském kraji, tak toto je dle žalobce pochopitelné. Nicméně v takové situaci měl správní orgán provést výslech těchto 5 osob a v součinnosti s žalobcem identifikovat zbývající osoby. Dle žalobce mu pak měl správní orgán dále umožnit v návaznosti na provedení těchto důkazů navrhnout další důkazy (např. výslech dalších již zmíněných osob). Správní orgán však v tomto ohledu nevyvinul žádnou činnost.
- [4] Ve druhém žalobním bodu uvedl, že správní orgán učinil v navazujícím řízení pouze jeden úkon směřující ke zjištění skutkového stavu věci, a to úkon popsáný v tzv. „*Opatření podkladů pro přestupkové řízení*“ ze dne 27. 7. 2022. Tento úkon spočíval v tom, že se uskutečnilo „jednání“ mezi správním orgánem a p. P. R., revírníkem Lesy ČR s.p. – lesní správa Tábor, v rámci kterého tento uvedl, že je mu známo, že v době, kdy se snažil zajistit vytěžení dřeva ve svém lese, prováděly v dané lokalitě těžbu určité jiné fyzické a právnické osoby, jejichž výslech žalobce nenavrhuje. Žalobce namítal, že správní řád nezná důkazní prostředek „jednáním“ s fyzickou osobou, která disponuje znalostmi důležitými pro zjištění skutkového stavu věci; správní řád takový způsob dokazování nazývá svědeckou výpověď, pro kterou existují určitá procesní pravidla – zejména je správní orgán povinen vyznat účastníky o provádění svědecké výpovědi mimo ústní jednání a účastník se může takového úkonu zúčastnit a klást svědkovi otázky. Dle žalobce se jedná o elementární složku práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Řízení tak dle žalobce trpí zásadní vadou, neboť správní orgán žalobci upřel možnost vyslechnout svědka proti sobě. Žalobce doplnil, že pokud by výslech svědka provedl řádně, dotazoval by se jej např. na to,

zda uvedené fyzické a právnické osoby v té době přijímaly nové zakázky od nových zákazníků, nebo zda jen plnily zakázky nasmlouvané dříve, před nástupem hlavní vlny kůrovcové kalamity, příp. zda tyto osoby přijímaly též maloobjemové zakázky.

- [5] Ve třetím žalobním bodu žalobce uvedl, že p. R. vypovídal prakticky o stejných skutečnostech, o kterých měli vypovídat i svědci navrhovaní žalobcem. Pokud tedy správní orgán připustil tento důkaz, tak měl dle žalobce připustit též výslechy svědků navrhovaných žalobcem, resp. nemohl tyto svědecké výpovědi označit za nadbytečné nebo irelevantní.
- [6] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že Městský soud v Praze nezavázal ČIŽP, aby žalobcem navržené výslechy bez dalšího provedla, konstatoval však, že pokud k jejich provedení nepřistoupí, tak musí tento svůj postup patřičně odůvodnit. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení navrhl postupně výslechy celkem 39 osob, jejichž výpovědi měly podle něj být klíčové pro zjištění, zda vyvinul veškerou možnou snahu, aby vzniku přestupku zabránil. Žalobce nejprve navrhl výslechy jednatele společnosti a pana J. B., který pro společnost původně vykonával těžbu dřevní hmoty na dotčeném lesním pozemku. Po výzvě ČIŽP ze dne 20. 1. 2020 k doplnění podkladů žalobce navrhl výslechy dalších 14 subjektů, z toho 8 blíže identifikovaných a 6 označených pouze jménem a příjmením. Výslechy zbývajících jmenovitě uvedených 23 osob pak žalobce navrhl až v navazujícím řízení, a to v rámci odvolání proti usnesení ČIŽP ze dne 24. 10. 2022. Žalovaný dále odkázal na str. 7 a násl. napadeného rozhodnutí, kde se postupem ČIŽP zabýval, přičemž se ztotožnil se závěrem, že provedení výslechů svědků v navazujícím řízení již nebylo zapotřebí. Dále uvedl, že ČIŽP snahu žalobce zajistit provedení opatření proti kůrovci u jiného dodavatele nezpochybnila, když k této okolnosti přihlédla již při stanovení výše sankce v rámci předchozího rozhodnutí ze dne 29. 10. 2019, č.j. ČIŽP/42/2019/6724. Nepřistoupila jen na tvrzení žalobce týkající se intenzity liberace, a to na základě informací opatřených u subjektu Lesy ČR, s.p. Dále žalovaný uvedl, že bylo na straně žalobce, aby dané osoby, jejichž výslechy alternativně navrhl, sám řádně označil, neboť liberační důvody prokazuje obviněný, nikoli správní orgán. Současně upozornil na to, že ve spisovém materiálu nenalezl, že by ČIŽP ztotožnila pouze 5 z celkem 8 osob působících v Jihočeském kraji.
- [7] Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že p. R. s ČIŽP „nejednal“ jako fyzická osoba, ale jako zaměstnanec Lesů ČR, neboť v době podání informací pracoval jako revírník Lesní správy Tábor v území, kde se nachází i předmětný lesní pozemek ve vlastnictví žalobce. Dále uvedl, že skutečnost, že se nejednalo o důkaz ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, vyplývá dle žalovaného z obsahu písemného vyjádření ze dne 27. 7. 2022. ČIŽP tak nebyla povinna žalobce o uskutečnění předmětného „jednání“ ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu předem vyrozumět. Jelikož se nejednalo o důkaz svědeckou výpovědí podle ustanovení § 55 správního řádu, tak žalobci nevyplývalo právo se uvedeného „jednání“ zúčastnit a klást p. R. otázky. Dále uvedl, že žalobce byl s obsahem písemného vyjádření ze dne 27. 7. 2022 seznámen před vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž se k němu vyjádřil v rámci podání ze dne 4. 11. 2022 ČIŽP, v němž navrhl „provést důkazy výslechem osob uvedených v podkladu č. 29“, které jmenovitě označil. Neuvedl však, kromě odkazu na zásadu bezprostřednosti, žádný důvod, pro který by měly být tyto osoby vyslechnuty; zároveň nezmínil, z jakých důvodů nenavrhl k provedení svědeckou výpovědí i p. L. S. ze S. (jehož jméno je též v písemném vyjádření ze dne 27. 7. 2022 uvedeno), a proč naopak navrhl vyslechnout p. R., který služby v lesnictví nenabízí.

- [8] Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že vady, na které Městský soud v Praze upozornil ve zrušujícím rozsudku, považuje za odstraněné. Uzavřel, že s ohledem na množství obdobných případů v současné době, které jsou mu známy z úřední činnosti, považoval za nezbytné velmi pečlivě zvážit všechny okolnosti řešené věci a odlišit ji tak od případů, kdy malí vlastníci lesa vynakládali skutečně veškeré úsilí, aby šíření kůrovců na svých majetcích zamezili, příp. i zabránili jejich šíření do okolních lesů ve vlastnictví jiných osob.
- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2019, č.j. ČIŽP/42/2019/6724, byla žalobci uložena pokuta ve výši 12.000 Kč za přestupek podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č.j. MZP/2019/510/1687, a věc byla vrácena ČIŽP k novému projednání.
- [11] ČIŽP následně rozhodnutím ze dne 5. 8. 2020, č.j. ČIŽP/42/2020-3815, žalobci opětovně uložila pokutu ve výši 12.000 Kč za předmětný přestupek. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2020, č.j. MZP/2020/510/1407. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2022, č.j. 17A 1/2021-40, vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2020, jakož i rozhodnutí ČIŽP ze dne 5. 8. 2020 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
- [12] V pokračujícím řízení si ČIŽP vyžádala od subjektu Lesy ČR, s.p. informace o subjektech (právnických a fyzických osobách), které v roce 2019 poskytovaly v k.ú. C. nebo v jeho okolí služby v lesnictví. Informace, které ČIŽP sdělil p. R., revírník předmětné lesní správy, inspekce zaznamenala v písemnosti ze dne 27. 7. 2022, č.j. ČIŽP/42/2022/4264. Tato písemnost obsahuje jmenovitý seznam 23 fyzických nebo právnických osob. Dne 17. 1. 2023 vyzvala ČIŽP žalobce k doložení telefonních spojení na ty subjekty, které žalobce oslovil telefonicky, nebo předložení e-mailové korespondence v případech, kdy subjekty kontaktoval e-mailem.
- [13] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023, č.j. ČIŽP/42/2023/2594, byla žalobci uložena pokuta ve výši 12.000 Kč za přestupek podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP.
- [14] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 31. 5. 2023 odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [15] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 7. 2023, č.j. MZP/2023/212/889, sp.zn. ZN/MZP/2023/510/108, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k důvodům liberace uvedl, že bylo na straně žalobce, aby prokázal, že realizoval veškerá dostupná opatření, která byla způsobilá vzniku protiprávního stavu zabránit. Povinností ČIŽP pak bylo posoudit na základě žalobcem označených důkazů opodstatněnost jeho tvrzení. S ohledem na zásadu volného hodnocení důkazu bylo na ČIŽP, aby přistoupila k provedení jen těch navržených důkazů, u nichž to považovala pro řádné zjištění stavu věci za nezbytné. Zároveň bylo úkolem ČIŽP věcně a logicky přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s navrženými důkazy vypořádala, a pokud některý z nich neprovedla, tak měla uvést, z jakých důvodů tak učinila.

- [17] Následně žalovaný zopakoval všechny důkazy, které v průběhu řízení žalobce navrhl. Konstatoval, že úvahy ČIŽP týkající se (ne)existence liberačních důvodů jsou v textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 4 až 9, byť jejich uspořádání je poněkud nepřehledné a zmatečné. Nicméně žalovaný dospěl k závěru, že se ČIŽP dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabývala všemi podstatnými okolnostmi řešené věci, na něž upozornil městský soud. Z argumentace ČIŽP je dle žalovaného zřejmé, že tvrzení žalobce o mimořádné situaci v lesích na území ČR a o souvisejícím kritickém nedostatku pracovních sil a výrobních prostředků nerozporovala. Podotkla však, že intenzita napadení lesních porostů kůrovcem byla a je v rámci ČR i jednotlivých krajů rozdílná a že společnost navržené důkazy jsou obecného charakteru a o situaci v řešeném regionu nic bližšího nevypovídají. ČIŽP pak nezpochybnila ani tvrzení žalobce a p. B. týkající se provádění pravidelné kontroly lesa v době před spácháním přestupku a důvodů, které vedly k ukončení prací ze strany pana B. v dubnu 2019. K obhospodařování lesního majetku panem B. na základě smluvního vztahu inspekce pouze podotkla, že společnost jako vlastník lesa nemůže svoji odpovědnost za plnění povinností uložených lesním zákonem přenést smluvně na jinou osobu (konkrétně na p. B.). Žalovaný tak dospěl k závěru, že s ohledem na tyto závěry je zřejmé, že provedení důkazů, které žalobce za účelem prokázání těchto skutečností navrhl, nebylo zapotřebí.
- [18] Dále žalovaný uvedl, že ČIŽP nezpochybnila pravdivost tvrzení žalobce, že se v rozhodné době snažil sehnat jiného dodavatele prací; nerozporovala tedy, že společnost kontaktovala subjekty, které označila ve vyjádření ze dne 6. 3. 2020. Vzala však v potaz pouze 8 subjektů, které podle žalobce působily v té době v Jihočeském kraji a které žalobce řádně označil, příp. uvedl telefonní kontakt. K dalším 6 osobám, označeným ve vyjádření ze dne 6. 3. 2020 pouze jménem a příjmením, o nichž žalobce uvedl, že zajišťují péči o její lesy v jiných krajích, žalovaný podotkl, že z uvedeného není zřejmé, o jaké konkrétní subjekty se jedná a zda provádějí lesnické práce, tzn. i těžbu a zpracování kůrovcového dříví. Dále žalovaný zopakoval, že podle ČIŽP žalobce nevynaložil maximální úsilí, které v dané situaci mohl (a měl) vynaložit, aby vzniku protiprávního stavu zabránil. ČIŽP podotkla, že v předmětném regionu existuje řada dalších firem schopných provést pokácení, asanaci a přiblížení kůrovcového dříví, které žalobce (zřejmě) neoslovil. Tento svůj závěr ČIŽP podložila záznamem ze dne 27. 7. 2022, z něhož je zřejmé, že na jaře roku 2019 provádělo v řešené lokalitě (či v jejím blízkém okolí) práce v lesnictví dalších 23 subjektů, které žalobce nekontaktoval, resp. neuvedl je v seznamu osob, které oslovil. ČIŽP tak uzavřela, že intenzitu úsilí, které žalobce vynaložil k zabránění vzniku přestupku, nelze považovat za vynaložení takového úsilí ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), které by mohlo vést ke zproštění odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek.
- [19] Žalovaný se pak ztotožnil i se závěrem ČIŽP, která k žalobcem navrženým výsledkům svědků uvedla, že k nim nepřistoupila z důvodu, že v dané situaci považovala jejich provedení za zcela nadbytečné a neefektivní. Tyto svědecké výpovědi by již nemohly do řízení přinést žádné nové skutečnosti a zároveň si lze jen stěží představit, že by předvolané subjekty vypověděly po tak dlouhé době něco jiného, než že byly v rozhodné době (pracovně) značně vytížené a že si již komunikaci se společností nebo s p. B. přesně nepamatují.
- [20] Dále žalovaný k postupu při opatrování a hodnocení důkazů uvedl, že informace obsažené v záznamu ze dne 27. 7. 2022 považuje za hodnověrné. Dále uvedl, že pokud žalobce

poptával provedení opatření proti kůrovci u méně než 1/3 ze subjektů (pozn. žalobce poptával 8 subjektů), které byly v řešeném území reálně dostupné (cca 31 subjektů), tak se dle žalovaného nejednalo o vynaložení veškerého úsilí. Následně připomněl výjimečnost institutu liberace. Rovněž uvedl, že sdílí názor městského soudu, že formulaci důkazních návrhů, jak je žalobce předložil ve svém vyjádření ze dne 6. 3. 2020, lze s ohledem na požadavky ze strany ČIŽP považovat za dostačující. Nicméně podstatné v tomto směru je to, že ČIŽP nezpochybnila, že žalobce předmětné subjekty v rozhodné době oslovil. Za těchto okolností tak dle žalovaného pozbylo doplnění dokazování o bližší (časové a obsahové) podrobnosti svědeckými výpověďmi těchto subjektů smyslu.

- [21] K výsledku 23 konkrétně označených osob, které žalobce navrhl v přípisu ze dne 4. 1. 2022, tak žalovaný uznal, že tímto se ČIŽP opomněla zabývat, když ze spisu vyplynulo, že k jejich provedení nepřistoupila a tento svůj postup v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nezdůvodnila. Žalovaný se proto návrhem žalobce zabýval sám. Konstatoval, že žalobce sice v předmětném přípisu navrhl provedení důkazů výsledkem všech 23 fyzických osob a statutárních zástupců právnických osob uvedených v záznamu ze dne 27. 7. 2022, avšak opomněl uvést, které z jeho tvrzení má být těmito důkazy podpořeno. Pouze v obecné rovině žalobce konstatoval, s odkazem na zásadu bezprostřednosti, že účelem výsledků má být „zjištění skutkových okolností týkajících se těžby dřeva v k.ú. C. v roce 2019.“ Dle žalovaného tak nemá pochybení ČIŽP, která k těmto výsledkům nepřistoupila, vliv na přezkoumatelnost závěrů ČIŽP ve věci neexistence důvodů k liberaci. Provedení výsledků předmětných důvodů shledal žalovaný neopodstatněným, neboť není zřejmé, k čemu konkrétně by mělo jejich provedení přispět. Pochybením ČIŽP tak nedošlo ani k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, neboť toto bylo napraveno žalovaným jakožto odvolacím orgánem.
- [22] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [23] Účastníci řízení ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [24] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [25] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2022, č.j. 17A 1/2021-40, když ani v novém řízení nevyslechl žalobcem navrhované klíčové svědky.
- [26] Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že „[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“ Vázanost soudem vysloveným názorem pak plyne rovněž ze samotného kasačního principu, ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti.

- [27] Z judikatury vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má za následek „zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího“ (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp.zn. 7A 56/1997, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č.j. 1A 629/2002-25).
- [28] Závaznost kasačního rozhodnutí soudu nicméně není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č.j. 5A 110/2002-25, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována.“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č.j. 2 Ads 16/2003-56). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 31/2016-36).
- [29] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č.j. 9 As 201/2015-34, lze shora citovanou judikaturu shrnout tak, že ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek. Správní orgán má možnost proti takovému rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby Nejvyšší správní soud takový právní názor popřel či korigoval. Pokud tak neučiní a zároveň se závazným právním názorem neřídí, není důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se otázky, která již byla krajským soudem řešena, protože nerespektování právního názoru soudu je dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná, že žalovaný nevyužil možnost brojit kasační stížností proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2022, č.j. 17A 1/2021-40, v němž byl vysloven pro něj závazný právní názor, aniž by mu v tom cokoliv bránilo.
- [30] Na tomto místě soud proto považuje za vhodné zrekapitulovat důvody, pro které 17. senát zdejšího soudu dospěl k závěru, že předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2020, č.j. MZP/2020/510/1407, je třeba pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit. V bodě 36. soud uvedl, že „[p]rvostupňový orgán však dle soudu nesrozumitelně a nedostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k výslechu žalobcem navržených svědků. Soud se neztotožňuje s názorem správních orgánů, že důkazní návrhy žalobce byly nedostačující, resp. nereagovaly na výzvu prvostupňového orgánu ze dne 20. 1. 2020. Žalobce ve svém přípisu ze dne 6. 3. 2020 sice u navržených svědků výslovně nespecifikoval, kdy přesně je oslovil a jaké činnosti u nich poptával, leč z kontextu (str. 3 přípisu žalobce) je dle soudu zjevné, že se tak stalo v době, kdy pan B. žalobci sdělil, že není schopen provést těžbu dle uzavřené smlouvy, přičemž k tomuto sdělení došlo v dubnu 2019 (str. 2 přípisu žalobce). Dále žalobce uvedl, že navrhované svědky oslovil telefonicky (tj. nemá o tom písemné záznamy) a že těmito důkazními návrhy reaguje na třetí odrážku výzvy prvostupňového orgánu ze dne 20. 1. 2020. I bez upřesnění, co bylo poptáváno po navržených svědcích, je tedy patrné, že

žalobce navrhoval svědky k poptávce těžby a/nebo samostatné asanace kůrovcové hmoty (pokácení, chemické ošetření, mechanické odkornění), neboť výzva k předložení těchto důkazů byla obsahem třetí odrážky výzvy prvostupňového orgánu ze dne 20. 1. 2020. Soud pokládá formulaci důkazních návrhů žalobce za zcela dostačující, jelikož reaguje na výzvu prvostupňového orgánu, přičemž je evidentní, že časové a obsahové podrobnosti žalobce zamýšlel doplnit obsahem výsledků. Soud proto uzavírá, že v tomto rozsahu trpí prvostupňové, potažmo napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí, poněvadž důvody uváděné správními orgány se míjejí s obsahem žalobcovu návrhu důkazů.“

[31] V bodě 37. označil další vadu spočívající v nedostatku důvodů prvostupňového rozhodnutí, a to „v tom, jakým způsobem byla vypořádána žalobcem tvrzená intenzita liberačního důvodu. Prvostupňový orgán kromě toho, že považoval žalobcův návrh důkazů za nedostačující z hlediska specifikace důkazů, současně uvedl, že je mu známo, že existuje řada dalších subjektů, které mohly asanaci kůrovci napadených stromů provést. Toto tvrzení ovšem prvostupňový orgán nijak blíže nerozvedl. Soud se domnívá, že má-li být náležitě posuzováno úsilí žalobce o zabránění přestupku, musí dojít k poměření tohoto úsilí – počtu oslovených subjektů – s celkovým počtem subjektů, které myslitelně přichází v úvahu k oslovení. Soud se nedomnívá, že by bylo nutné např. oslovit všechny subjekty v dotčeném regionu (či dokonce v České republice), které se zabývají těžbou dřeva či jinými možnými způsoby asanace kůrovci napadených stromů, protože to s ohledem na jejich pravděpodobný vysoký počet a různou úroveň sebeprezentace (např. některé subjekty nemusí být dohledatelné na internetu) ani není reálně možné. Jde o to, aby byl osloven dostatečný počet takových subjektů svědčící o náležitém úsilí žalobce. Pokud ovšem prvostupňový orgán neuvedl, a to ani řádově, kolik dalších subjektů mohl žalobce oslovit a o co prvostupňový orgán opírá tento údaj (nebo alespoň jak dospěl ke svému kvalifikovanému odhadu tohoto údaje), pak soud nemůže než uzavřít, že se jedná o neodůvodněný závěr. Soud doplňuje, že napadené rozhodnutí se k této otázce nevyjádřilo, vada prvostupňového rozhodnutí tak vážne i na něm.“

[32] V bodě 38. dále mimo jiné uvedl, že „[p]odstatné je zodpovědět otázku, zda poté, co pan B. nasmlouvanou těžbu neprovedl, žalobce vynaložil veškeré úsilí o provedení, resp. zajištění provedení opatření proti kůrovci.“ V bodě 39. pak pro úplnost dodal, že „samotné neprovedení důkazů, bylo-li by řádně odůvodněno, by nevedlo k závěru o vadném postupu prvostupňového orgánu. Soud totiž nemůže přitakat tezi žalobce, že první rozhodnutí žalovaného zavazovalo prvostupňový orgán provést nějaké konkrétní důkazy. Prvostupňový orgán byl zavázán odůvodnit své vypořádání argumentace žalobce týkající se liberace a měl v tomto směru doplnit dokazování, z čehož nevyplývá povinnost provést konkrétní důkazy. Pokud by přitom žalobce na výzvu prvostupňového orgánu vůbec nereagoval, nebo by jím navržené důkazy byly irelevantní a prvostupňový orgán by řádně odůvodnil, proč tomu tak je, pak by nebylo možné konstatovat, že prvostupňový orgán nedodržel závazný právní názor vyjádřený v prvním rozhodnutí žalovaného.“

[33] Ze správního spisu vyplývá, že si ČIŽP v rámci navazujícího řízení po zrušujícím rozsudku městského soudu vyžádala u subjektu Lesy ČR, s.p. informace o subjektech (fyzických a právnických osobách), které v roce 2019 poskytovaly v k.ú. C. nebo v jeho okolí služby v lesnictví – srov. dokument s názvem „Opatření podkladů pro přestupkové řízení“ ze dne 27. 7. 2022. Dne 17. 1. 2023 pak ČIŽP vyzvala žalobce k doložení telefonních spojení a e-mailových komunikací se subjekty, u kterých žalobce poptával těžební práce na jaře roku 2019 na lesním pozemku parc.č. X, k.ú. C.

[34] V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 18. 5. 2023 pak ČIŽP nezpochybnila pravdivost tvrzení žalobce, že se v rozhodné době snažil sehnat jiného dodavatele prací; nerozporovala tedy, že

žalobce kontaktoval subjekty, které označil ve svém vyjádření ze dne 6. 3. 2020. Nicméně ČIŽP vzala v potaz pouze 8 subjektů, které podle žalobce působily v té době v Jihočeském kraji a které žalobce řádně označil, příp. uvedl jejich telefonní kontakt. K dalším 6 osobám, které žalobce ve svém vyjádření ze dne 6. 3. 2020 označil pouze jménem a příjmením, ČIŽP uvedla, že není zřejmé, o jaké konkrétní subjekty se jedná a zda provádějí lesnické práce, tzn. i těžbu a zpracování kůrovcového dříví. Dle ČIŽP tak žalobce nevynaložil maximální úsilí, které v dané situaci mohl a měl vynaložit, aby vzniku protiprávního stavu zabránil. Podotkla, že v předmětném regionu existuje řada dalších firem schopných provést pokácení, asanaci a přiblížení kůrovcového dříví, které žalobce neoslovil, což podpořila odkazem na záznam ze dne 27. 7. 2022, z něhož je zřejmé, že na jaře roku 2019 provádělo v řešené lokalitě (či v jejím blízkém okolí) práce v lesnictví dalších 23 subjektů, které žalobce nekontaktoval, resp. neuvedl je v seznamu osob, které oslovil. ČIŽP tak dospěla k závěru, že intenzitu úsilí, které žalobce vynaložil k zabránění vzniku přestupku, nelze považovat za vynaložení takového úsilí ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., které by mohlo vést ke zproštění odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek. K žalobcem navrženým výsledkům svědků pak ČIŽP uvedla, že k nim nepřistoupila z důvodu, že v dané situaci považovala jejich provedení za zcela nadbytečné a neefektivní, neboť tyto by již nemohly do řízení vnést žádné nové skutečnosti a zároveň se ČIŽP nedomnívala, že by předvolané subjekty vypověděly po tak dlouhé době něco jiného, než že byly v rozhodné době pracovně vytížené a že si již komunikaci s žalobcem nebo s panem B. přesně nepamatují.

[35] Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutím se závěry ČIŽP ve věci neexistence důvodů k liberaci ztotožnil. Doplnil, že pokud žalobce poptával provedení opatření proti kůrovci u méně než 1/3 (8) ze subjektů, které byly v řešeném území reálně dostupné (cca 31), tak je zřejmé, že se o vynaložení veškerého úsilí ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. nejednalo. K žalobcem navrženým důkazům žalovaný dodal, že ČIŽP nezpochybnila tvrzení žalobce, že předmětné subjekty v rozhodné době oslovil a že u nich (bez úspěchu) poptával provedení opatření proti kůrovci. Za těchto okolností tak dle žalovaného pozbylo dokazování o bližší (časové a obsahové) podrobnosti svědeckými výpověďmi těchto subjektů smyslu. Následně se žalovaným vyjádřil k návrhu žalobce na provedení výsledku 23 konkrétně označených osob, který tento uplatnil v přípisu ze dne 4. 11. 2022 a se kterým se ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí opomněla zabývat. Uvedl, že obsah záznamu ze dne 27. 7. 2022 lze považovat za důvěryhodný, a proto je provedení výsledku předmětných subjektů neopodstatněné.

[36] Soud dospěl k závěru, že žalovaný, resp. ČIŽP závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku městského soudu respektovaly. Obecně totiž platí, že neprovede-li správní orgán účastníkem řízení (žalobcem) navrhované důkazy (zde výsledky), tak je povinen patřičně odůvodnit neprovedení těchto důkazů. Ze zásady volného hodnocení důkazů totiž vyplývá, že správní orgán nemusí provádět všechny účastníky řízení navrhované důkazy, ale toliko ty, které považuje nezbytné pro řádné zjištění skutkového stavu ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Na druhou stranu je správní orgán povinen odůvodnit, jakým způsobem se s důkazy navrženými účastníkem řízení vypořádala, tj. proč některý z nich a z jakého důvodu neprovedl, jak ostatně vyplývá i z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

[37] Soud považuje za vhodné zdůraznit, že žalovanému, ani ČIŽP nebyla zrušujícím rozsudkem uložena povinnost provést žalobcem navrhované výsledky svědků, ale toliko povinnost se s tímto návrhem žalobce přezkoumatelně vypořádat, tj. buď tyto výsledky provést, nebo jejich neprovedení náležitě odůvodnit. Právě touto druhou cestou se správní orgány v nyní

projednávané věci vydaly, když žalobcem navrhované výsledky označily z několika hledisek za nadbytečné. Soud (a ostatně ani správní orgány) nezpochybňuje, že žalobce navrhoval svědky k poptávce těžby anebo samotné asanace kůrovcové hmoty (pokácení, chemické ošetření, mechanické odkornění), nicméně ČIŽP i žalovaný nepovažovaly časové a obsahové podrobnosti komunikace žalobce s těmito subjekty za podstatné, a to z toho důvodu, že vystavěly svá rozhodnutí o tom, že není naplněn liberační důvod dle ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. na skutečnosti, že žalobce nevynaložil maximální možné úsilí, když oslovil cca 1/3 ze všech možných subjektů, které dané práce v daném období v daném regionu prováděly. Tedy správní orgány nezpochybnilly pravdivost tvrzení žalobce, že se v rozhodné době snažil sehnat jiného dodavatele prací. V případě kdyby tomu tak bylo, tak by správní orgány povinnost provést výsledky žalobcem navržených svědků nepochybně měly. Hlavním důvodem, proč správní orgány nepřistoupily k provedení navrhovaných důkazů, a se kterým se soud ztotožňuje, tak byla skutečnost, že tyto již nemohly přinést žádné nové skutečnosti, jelikož skutečnost, že žalobce poptával předmětné práce u různých subjektů, považovaly správní orgány za nespornou; pouze vyhodnotily postup žalobce jako nedostatečný k doložení maximálního úsilí ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Za takové situace se skutečně provedení výsledku několika svědků, kteří měli vypovídat k časovým a obsahovým souvislostem spolupráce s žalobcem, jeví i soudu jako nadbytečné.

[38] Je pravdou, že ČIŽP ve svém rozhodnutí pochybila, když neodůvodnila, proč nepřistoupila k výsledku 23 osob, který žalobce navrhoval ve svém přípisu ze dne 4. 11. 2022 v návaznosti na seznámení se se záznamem ze dne 27. 7. 2022, který obsahuje jmenovitý seznam celkem 23 fyzických nebo právnických osob. S ohledem na zásadu, že ne každá vada má vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí, a na zásadu, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, soud dospěl k závěru, že tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný ji v žalobou napadeném rozhodnutí zhojil, když se k tomu návrhu žalobce dle soudu dostatečně vyjádřil. Ostatně nepovažovaly-li správní orgány za relevantní pro věc časové a obsahové souvislosti, které měly vyplynout z žalobcem navržených výsledků svědků v rámci jeho vyjádření ze dne 6. 3. 2020, pak ze stejného důvodu nejsou pro věc relevantní ani skutečnosti týkající se 23 subjektů uvedených v záznamu ze dne 27. 7. 2022. Jedinou správními orgány reflektovanou skutečností totiž zůstal počet žalobcem oslovených subjektů ve srovnání s celkovým počtem subjektů působících v rozhodné době v daném regionu. Proto nebylo třeba žalobcem navrhované výsledky vůbec provádět, jelikož tato skutečnost vyplývá z písemností založených ve správním spisu.

[39] Námitky uvedené v prvním žalobním bodu proto soud neshledal důvodné.

[40] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když ČIŽP uskutečnila „jednání“ s p. P. R., revírníkem Lesy ČR, s.p. – lesní správa Tábor, o jehož konání nebyl žalobce vyrozuměn, a tím pádem mu bylo mimo jiné znemožněno klást svědkovi otázky.

[41] Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu: „*K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*“

- [42] Podle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nebroží-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“
- [43] Žalobci lze zčásti přisvědčit v tom, že ČIŽP pochybila, když dne 27. 7. 2022 prováděla opatřování podkladů pro dané přestupkové řízení bez vyrozumění žalobce, a to dotazem na revírníka P. R., který se týkal právnických a fyzických osob, pracujících v roce 2019 v těžbě dřeva v k.ú. C. a jeho okolí. Je totiž nepochybné, že ČIŽP ve věci prováděla dokazování mimo ústní jednání, neboť v daném případě ústní jednání nebylo k projednání přestupku nařízeno. Proto o tom předem nevyrozuměla žalobce. ČIŽP však nepochybně toto dokazování prováděla, neboť při svých závěrech ohledně intenzity liberace vycházela právě ze záznamu ze dne 27. 7. 2022 a z tvrzení revírníka p. R. zde obsažených.
- [44] Provádění dokazování mimo ústní jednání je sice ve správním řízení možné, avšak účastník o něm má být předem vyrozuměn (ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být pořízen protokol (ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu). Ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č.j. 6A 12/2001-51, či ze dne 18. března 2004, č.j. 6A 51/2001-30). V tomto případě zdejší soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení žalobce žádný možný vliv uvedené procesní vady na zákonnost napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalobce měl možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě přípisů ČIŽP ze dne 4. 10. 2022 a 24. 10. 2022, jak ostatně učinil.
- [45] Je sice pravdou, že v textu záznamu ze dne 27. 7. 2022 je uvedeno, že revírník „*v rámci jednání uvedl...*“ a v závěru záznamu je pasáž označená „*Podpisy účastníků jednání*“, nicméně dle soudu je ze záznamu zjevné, že se v daném případě nejednalo o provádění důkazu svědeckou výpovědí podle ustanovení § 55 správního řádu, ale jednalo se toliko o podání informací ze strany státního podniku Lesy ČR – lesní správy Tábor. Je pravdou, že správní řád sice nezná důkazní prostředek „*jednáním*“ s fyzickou osobou, jak namítal žalobce, ale jak bylo uvedeno již dříve, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Za situace, kdy nebyla ve věci prováděna svědecká výpověď při ústním jednání, ale pouze se příslušní inspektoři ČIŽP obrátili dotazem na lesní správu Tábor, na který (byť osobně a nikoli písemně) odpověděl příslušný revírník, nelze dospět k závěru, že by bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces spočívající v tom, že by mu bylo znemožněno klást svědkovi otázky. Co se týče případných otázek, které by žalobce na svědky mířil, pokud by vůbec byla nějaká svědecká výpověď prováděna, tak soud uvádí, že je nepovažuje za podstatné, neboť závěr správních orgánů ohledně naplnění liberačních důvodů nevyplýval z toho, jak byly dané subjekty (ať už ty, jejichž výslech navrhoval žalobce ve vyjádření ze dne 6. 3. 2020, nebo ty obsažené v záznamu ze dne 27. 7. 2022) pracovně vytížené (zda přijímaly nové zakázky, nebo zda jen plnily zakázky dříve nasmlouvané), ale z toho, že žalovaný neoslovil dostatečný počet relevantních subjektů pro to, aby mohl být vysloven závěr, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil (srov. ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.“).
- [46] V neposlední řadě je pak třeba uvést, že ČIŽP přistoupila k doplnění tohoto podkladu na základě závěrů Městského soudu v Praze obsažených v bodě 37. rozsudku č.j. 17A 1/2021,

kde tento vytkl ČIŽP, že svůj závěr, že je jí známo, že existuje řada dalších subjektů, které mohly asanaci kůrovci napadených stromů provést, jež vyslovila v původním prvostupňovém rozhodnutí, nijak blíže nerozvedla. Přímo soud pak ČIŽP pak uložil, aby poměřovala žalobcovu úsilí (počet oslovených subjektů) s celkovým počtem subjektů, které myslitelně přichází v úvahu k oslovení. V daném případě pak nedošlo k tomu, že by ČIŽP žalobci vytýkala, že neoslovil všechny možné subjekty (což by ani před zdejším soudem neobstálo), nicméně dospěla k závěru, že oslovení 8 subjektů z celkem 31 je nedostatečné. Soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje.

[47] Ani námitky uvedené ve druhém žalobním bodu tak soud neshledal důvodnými.

[48] Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že pokud správní orgán připustil důkaz záznamem ze dne 27. 7. 2022, tak měl připustit i výsledk žalobcem navrhovaných svědků, kteří měli vypovídat o stejných skutečnostech.

[49] K této námitce soud uvádí, že ze záznamu ze dne 27. 7. 2022 vyplývá toliko rozsah (počet) subjektů zabývajících se žalobcem poptávanými pracemi na jaře roku 2019 v dotčené lokalitě, nijak z něj nevyplývají časové a obsahové podrobnosti spolupráce žalobce s jím poptávanými subjekty, což byl důvod, pro který žalobce navrhoval ve svém vyjádření ze dne 6. 3. 2020 provedení výsledků svědků. Tento důkaz tak správními orgány posloužil toliko pro zjištění celkového počtu subjektů, nikoli pro hodnocení, jakým způsobem tyto či žalobcem poptávané subjekty předmětné práce prováděly, resp. jak byly vytíženy.

[50] Soud tak proto ani třetí žalobní bod neshledal důvodným.

[51] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[52] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. května 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu